

XXXIII.

Bereening

over

Statsrevisorerne's Beretning angaaende Statsregnskabet for Finantsaaret
1853—1854.

(Afgiven af Folkethingets Udvalgt).

Udvalget opfatter Hensigten med og Betydningen af de Beslutninger, som Rigsdagen vil have at tage enten over Statsrevisorerne's Indstillinger i den fremlagte Beretning, eller over de af Udvalget gjorte Forslag fra det Synspunkt, at disse Beslutninger ikke alene bør betragtes som Afgjorelse af tvivlsomme Posteringer og Udgiftsbeløb i det paagjældende Finantsaar, eller af stedfundne Overfridelser i Samme, men tillige som indeholdende Momenter til en fremtidig Behandling af Statsrevisorerne af lignende Spørgsmaal, for at Statens Regnskabsvæsen kan i følgende Finantsaar fremtræde alt mere og mere i den hensigtsmæssigste, best overfluelige Form og Rigsdagens Forhold til Samme mere utvilsomt fastsættes.

Saadanne Betragtninger paansøbe sig saaa naturligt, da det er første Gang, at der for Folkethinget er Leilighed til fra sit Standpunkt at behandle den foreliggende Sag. Paa den anden Side har Udvalget ikke overseet det Utiltraadelige i ved administrative Forhold at foreslaae dybt indgribende Reforme, forinden der indrømmes en passende Tidsfrist til deres Forberedelse. De særlige Forviklin-

ger, der fandt Sted i det Finantsaar, som Beretningen angaaer, og den ved Lov af 2den October 1855 indtraadte Forandring, hvorved flere vigtige Brancher af Statshuusholdningen for Fremtiden undrages Rigsdagens Afgjorelse, har bevæget Udvalget til — skøndt det ikke kunde fritage sig for Undersøgelse og Bedømmelse ogsaa af disse Brancher — at stille sig paa et andet Standpunkt, end man ellers vilde kunne have tiltraadet.

Der er saaledes kun 3 Hovedpunkter, som Udvalget har fastholdt og hvorover det ved forskellige i Forslag bragte Indstillingspunkter ønsker at fremkalde Rigsdagens Afgjorelse, som Foranstaltninger, der vel ikke strax kunne gøres gjældende i deres hele Omfang, men først i senere Regnskaber.

Disse 3 Hovedpunkter ere:

- 1) at der over alle Udgiftsbeløb, der ikke ere hjemlede ved Finantsloven eller senere Tillægsbevillinger, selv om der mod Udgiften i Realiteten Intet er at anke, bør tages Beslutning af Rigsdagen, saaledes at disse Beslutningers paagjældende Be-